

אחת לשנתיים נערך בפסטיבאל הנוער הרמזי קראטי — גוף הקשור עם הגוש הסובייטי, אך המקיף יסודות שמאליים בארצות רבות, נוסף על הקומוניסטים עצמם. למשלחות הישראליות נתנו פסטיבאלים אלה שתי הזדמנויות חשובות: להתראות עם נוער ערבי מן המדינות השכנות, ולהביא את דבר ישראל לארצות הגוש הסובייטי.

על הפסטיבאל שנפתח בשבוע שעבר בווינה, זה הפעם הראשונה מחוץ לגבולות הגוש הסובייטי, מדווח כתב „העולם הזה“:

הפסטיבאל זהו הקומוניזם, ההריון הכריזמוסטי שלטונים שנישאו ברחובות וינה. „זכרו את הונגריה“ אמרו שלטונות שנישאו ברוח על ידי מטוסים, אשר ססו ללא הרף מעל מחנה הנוער הענקי שהוקם בווינה. תעמולנים הציעו ל-17 אלף משתתפי פסטיבאל הנוער הדמוקרטי נסי-עה חיים באוטובוסים אל הגבול ההונגרי. עתונם בשש שעות שחולקו חינם, קראו למשתתפים להתקומם נגד התעמולה הקומוניסטית המוחזרת להם באמצעות הפסטיבאל. אולם המשלחת הישראלית, כמו משלחות מכמה מדינות אחרות, למרות שהיתה מורכבת בחציה מחברי ברית-הנוער הקומוניסטית, היתה יותר מפגנת-תעמולה לישראל מאשר לקר-מוניזם. לפני שנתיים, כאשר יצאו שתי המשלחות נפרדות לפסטיבאל שנערך במוסקבה, עקבה אחריון כל ישראל בחד-רדה. אורחי הארץ ידעו כי המשלחות תציגנה את ישראל בפני יהדות ברית-המועצות, וכי במיזמה תלויה בהן

העיראקים
את הונגש על שיוני-הזכויות לנשים — רעיון מהפכני לארץ ערבית. בנות המשלחת בלטו בכך

ההופעות, השתתפו אפילו בריקוד הדבקה — ריקוד גברי מובהק. העיראקים התיחסו בדרך כלל בידיות רבה אל הישראלים, אף ששמרו רשמית על הסתייגות מסויימת.

חיבוקים, בקבוקים ופקבוקים

התעופו בין משלחות ישראל וערב בפסטיבל הנוער השמאלי שהסתיים השבוע

שאלת העליה. הפעם גילו אורחי ישראל אך התענינות מועטת בפסטיבאל ובמה שאירע בו. אולי מסיבה זו ההתנצחות המכוערת בין שני חלקי המשלחת, ובמקום לעסוק במריבות הדדיות, הן עסקו בהפגעה לאומית מלוכדת ואחידה, כגוף אחד בין משתתפי 112 ארצות.

כאשר הריעו אלפי משתתפי הפסטיבאל ללהקות הרקודים של השומר הצעיר והקיבוץ המאוחד, שזכו בפרס שני, כאשר נחלה נבחרת הכדורעף הלאומית נצחונות יפים, כאשר הזמר שמעון ישראלי זכה להערכה רבה, ואף קיבל הצעה לסיוור הופעות בסין העממית, לא נמדד ערך ההצלחה בערכים של קומוניזם אלא בערכים ישראלים. כמעט כל משתתפי התכנית הישראלית, בהם גם להקת רקוד ערבית מנצרת, שוכתה להרנים רבים ול-12 הופעות באולמותיה המהודרים של וינה, זכו גם להכרה רשמית מטעם חבר השופטים הקסדני, שמיון במשך עשרה ימים למעלה מ-300 מתחרים.

חזרו הביתה בימי החופש, עסקו במלאכה האנטי-פסטיבאלית, שמונה מקרנות מערביות. „שלחו אותנו מהסוכנות היהודית“, הצדיקו הסטודנטים את עצמם, „מה יש? משלמים לנו בעד זה, והפסטיבאל הוא של קומוניסטים, אויבי המדינה.“

העובדה, שבין אויבי מדינה אלה נמצאים חברי קיבוץ-ספר וקציני צה"ל, לא שיכנעה אותם: „זהו מסכה קומוניסטית“, קבעו, „ישראל היא נגד הקומוניסטים!“

חברי המשלחת הישראלית היו עסוקים מדי מכדי להתחכח עם חבריהם מן הגמנסיה ובית-הספר העממי, הלומדים עתה בחינה: פרט לשתי-עשר ההופעות האמנותיות בחינה ומחוצ לה, העליה לרגל למחנה הריכוז הנאצי במטואוון, ההשתתפות בהפגנת הענק נגד פצצת האטום, בה הופיע הזמר הכרטי פול רובסון, היה לישראלים גם תפקיד אחר: להיפגש עם חבריהם לפסטיבאל מן המשלחות הערביות, אתם הם יכולים להיפגש רק אחת לשנתיים — בפסטיבאל. אופיון של פגישות אלה היה שונה. בדיחה שנפוצה במש-לחת הישראלית: „יש פגישות עם בקבוקים ויש פגישות עם חיבוקים.“

הבקבוקים הושלכו על המשלחת הישראלית, מצד זה של המשלחת הלבנונית — והחיבוקים, כשהיו כאלה, באו מצידה של המשלחת העיראקית הענקית, בת 680 החברים, שרישומה היה ניכר מאד במיפגש העולמי.

זאת, כל עוד אתם מקיימים את הממשל הצבאי ומכריזים הכרזות מלחמה נגד מצרים.“

כלפי חוץ שמרה המשלחת העיראקית על הופעת הסתיי-גות מוחלטת ממשלחת ישראל. גם בשעה שעיראקים השי-תתפו בערבים אמנותיים ישראלים כצופים, או במסיבות של המשלחת הישראלית, עשו זאת באורח פרטי. „אנחנו צריכים לשמור על החזית העממית שלנו“, הסביר אחד המנהיגים העיראקים בפסטיבאל, „אם נפגש אתכם בגלוי, ישתמשו החוגים הלאומיים בעובדה זו לתעמולה זו.“

ישראלים, אפילו הקומוניסטים שבמשלחת, לא קיבלו עמדה זו: „המשלחות הערביות נוקטות עמדה לא-נכונה בסירובן להפגש עם משלחת ישראל בפסטיבאל“, אמר אחד ממזכירי בנק"י, דינאל פתר, בשיחה עם נציג ציילוני. פסטיבאל חוינה שימש בכך גם ציון דרך נוסף בעמדתה של מקי"י בפסטיבאלים הקודמים הצדיקו הם את ההסתייגות העוינת של המשלחות הערביות.

הסטודנטים פועלים נגד פסטיבאל השתתפו לא רק הישראלים של מדינת ישראל. נטלו בה חלק גם הישראלים של חוינה, שהש-תתפו בתעמולה נגדו. עשרות סטודנטים ישראלים, שלא

הלבנונים אינם חברים

הכולניה
ברברה מלינובסקה, דוגמנית יפח מהרשת, מציגה חצאית לשפתיים בתצוגת האופי-נה, בח השתתפו גם בית דיר מפאריס ותנשיות תגוש חסודרת.

אחרי פסטיבאל מוסקבה, כשאחד בשם משה (כליף) ציזויק מהשומר הצעיר הסית את פועלי נמל חיפה שהיו מזוינים באלות וששוחזרו מעבודה בפקודת יוסף אלמוגי להכות במשלחת הקומוניסטית החוזרת מן הפסטיבאל, והכריז: „לעולם לא נשתף אתם פעולה!“ — היה נדמה כי לעולם תהיה ההופעה הישראלית בפסטיבאל עלובה ומפולגת.

בחינה התברר כי גם מה שהוכח כבלתי אפשרי הוא אפשרי. אחרי משה ציזויק וחבריו לדעה נשאר בבית, השתתפו נציגי מקי"י, מס"ם ואחדות-העבודה במסגרת אר-בוגנת אחידה, חברית ותרבותית. יהלו את כל עוניי המשי-לחת במשותף, הסדירו את ההופעות האמנותיות ויצגו יחד את המשלחת בפני הנהלת הפסטיבאל.

התוצאות היו מפתיעות: במקום להתחכח עסקו חברי המשלחת בייצוג לאומי כמותי. במשך כל עשרת הימים לא התנהל אפילו חיכות אחד, לא הורמו ידים ולא אירע כל סכסוך. „הקומוניסטים מרגישים שהם חלשים“, הסבירו ראשי המשלחת הציונית. „החלוצים היו הפעם ילדים טובים.“

אמרו הקומוניסטים. האמת היא פשוטה מאד: אם ימשיכו המפלגות ותנועות-הנוער לשלוח את האנשים המתאימים, אפשר יהיה גם בעתיד לייצג את ישראל כלפי חוץ במשותף ולהשיך לריב או להתחכח בארץ.

„להתראות“, אמרו 17 אלף משתתפי הפסטיבאל כשנפרדו איש מרעהו במפגן הסיום ליד בנין העירייה. „להתראות!“ אמרו אנשי הקרקס הסיני ללהקת הבלט של לנינגראד, הלה-קה הפולנית לז'יטנאמיס, הרקדנים הרומנים למנגי המפוחיות הצרפתיים והרקדנים הכושיים למקהלת הירושמה היפאנית. „להתראות“, אמרו האוסטרים לאוסטראלים, הפינים לאיטלי-קים ואנשי קפריסין ללוחמי אלג'יר שהמשרדה האוסטרית החרימה את דגלם, במפגן הפתיחה.

„להתראות!“ אמרו חברי קיבוצים לפלחים עיראקים, „שלום“, אמרו נערות עיראקיות לבנות תל-אביב, כשחן לוחצות ידים. „אנחנו לא חברים שלכם“, זעקו לבנונים לישראלים שחיכו אליהם, אף פעם לא יהיה שלום!“

הפסטיבאל נגמר. המשלחות חזרו לביתן, לבגדאד, צ'יקאגו, משמר-העמק ותל-אביב. לפחות בחזית הישראלית הושגה המטרה: פגישת עם נוער ערבי שלמד להכיר את „אויביו“ כבני תמותה מחייבים ולבכיים לכל דבר, הופעה לאומית מרשימה בין אומות העולם, ועשרה ימים של „שלום וידי-דות“ עם משלחות השמאל של כל העמים, כשמתוכנן ישראל היא אולי הנוקיה למצרך זה יותר מכולם: לשלום ולעידויות.